No. 103. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 28 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE

LIVORNO, den 17. Augustus. Den 14. dezer heeft alhier eene aardbeving algemeenen schrik verspreid. Tegen den middag ondervond men den eersten schok, vergezeld van een onderaardsch gedruisch. De tweede schok duurde 7 à 8 seconden; de slingerde bewegingen waren eerst perpendiculair en als voortkomende uit eene opheffing der aarde in de rigting van het Z. W. naar het N. O.; dezelve herhaalden zich 5 à 6 malen. Op dat oogenblik kon men zich niet dan met moeite staande houden. De meubelen werden van derzelver plaats verschoven, of omver geworpen; de klokken der kerken sloegen aan. Het gekraak der balken en muren deed het ergste vreezen. De bewoners vlugtten op de straat en waren wanhopend. De vrouwen knielden, en riepen de hulp van de madona *de Montenero*, de beschermheilige der stad in. De aarde scheen in eene aanhoudende beweging, en de schokken duurden tot des nachts voort. De lucht was onbewolkt, doch er hing een donkere nevel, die den mensch nederdrukte. Het paleis van den franschen gezant, den graaf *de la Rochefoucauld*, en vele anderen, zijn zeer beschadigd: de muren overal gespleten. Op het land heeft de aardbeving grooter ongelukken te weeg gebragt. Te Volterra is eene staatsgevangenis ingestort, waaronder vele gevangenen zijn verpletterd; men telde 38 dooden en 140 gewonden. Te Pisa is het verwulfsel der kerk van *St. Michel* ingestort. Bij Lorenzana en Treions is kokend modderig water uit den grond opgerezen en heeft een meertje gevormd.

LUCCA, den 14. Augustus. Ook alhier hebben wij de verschrikking eens aardbevings ondervonden. Heden namiddag even voor 1 ure werden er in deze stad twee hevige schokken gevoeld, waarvan de tweede de sterkste was. De klok van de hoofdkerk sloeg aan, alle huisbellen klonken, eene menigte schoorsteenen vielen op de straten, vele hooge huizen werden beschadigd, in een der tuinen vielen standbeelden van hunne piedestallen, vele meubelen in de huizen werden omgeworpen, doch bij dit alles hebben de bewoners geen letsel bekomen, ten minste niet dat noemenswaardig is.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 21. Augustus. In Koningsbergen zijn verscheidene zeelieden in hechtenis genomen, als verdacht of beschuldigd voor 2 jaren een schip zonder lading, welker lading echter voor 12000 pond st. of *f* 144.000 was verzekerd, te hebben laten zinken, ter bekoming van de verzekerings-gelden.

— De *Dorfzeitung* bevat de volgende bekendmaking eener begravenis: De onbedekte doodkist van den op den 2. Augustus jl., gestorven armen kleermaker *Sebastiaan Koch* alhier, werd heden voormiddag, wijl de bestelde dragers den lijkreuk schuwden, door den ouden en strammen doodgraver op eene schuifkar naar den Godsakker gebragt; de diep bedroefde weduwe van den overledene had zich zelve voor de kar moeten spannen.

WASUNGEN, den 5. Augustus 1846.

Een daarover verontwaardigd burger.

ENGELAND.

LONDEN, den 18. Augustus. Naar aanleiding van brieven uit Holland begint men hier navraag te doen naar het gebruik der gelden, die voortgesproten zijn uit de leening, welke omtrent 10 jaren geleden ten behoeve van don *Carlos* gesloten is. Het schijnt echter niet uitgemaakt te zijn, *wie* met de bewaring dezer gelden belast is geweest, maar zoo veel wist men toch, dat dezelve menige millioenen guldens hebben bedragen, en dat de *overledene koning der Nederlanden* daarin voor een belangrijk bedrag had deel genomen.

BELGIE.

— Den 23. Augustus, omstreeks twee en een half uur, is een groot ongeluk gebeurd in de gemeente Bruyelles. Onder eenen zeer hevigen stortregen heeft het onweder eene groep van vijf melkmeisjes, die onder eenen boom stonden te schuilen, getroffen. Twee harer zijn op staanden voet dood gebleven, de anderen zijn er met den schrik afgekomen.

NEDERLANDEN.

GORINCHEM, den 22. Augustus. Wij vernemen van eene officiële zijde, dat de predikant der afgescheidenen, *Scholten*, ziende, dat zijne gevoelens hier te lande geen opgang meer maken, thans zijne volgelingen aanspoort, om zich met hem naar Noord-Amerika te begeven. Het was wel te verwachten, dat diegenen onder hen, welke hier te lande een sober bestaan hebben, zijne roepstem zouden gehoor geven, ten einde zoo mogelijk hun lot te verbeteren; maar, hetgene meer te verwonderen is, men ziet zelfs, die hier de middelen voorhanden hebben, om ruimschoots voor zich en de hunnen den kost te verdienen, hunne bezittingen van de hand zetten, ten einde zich derwaarts te begeven. Zoo hebben wij thans voor ons liggen drie aankondigingen van verkoopingen van vaste goederen onder Noordeloos en Giesendam, waaronder zelfs twee bouwhoeven, welke alleen met dat doel zullen worden te gelde gemaakt. Mogten toch zij, die tot deze landverhuizing worden aangemaand, wel eerst rijpelijk overdenken, wat zij doen, alvorens het stukje brood, dat God hun hier, op hunnen geboortegrond, heeft toebedeeld, moedwillig te verwerpen, om naar een vreemd en ver afgelegen gewest heen te reizen, waar zij, wat men hun ook voorspiegele, op zijn best genomen, eene onzekere toekomst, doch hoogstwaarschijnlijk armoede en ellende te gemoet treden.

VLISSINGEN, den 27. Augustus. Men meldt ons heden uit Middelburg het volgende:

« De ons toegekomen berigten uit Zeeland en vooral ook uit Walcheren, omtrent de aardappelen, waren heden niet bemoedigend, daar men, helaas! dezelfde ziekte van het vorige jaar in de aardappelen ontdekt. Ten gevolge daarvan zijn de erwten nagenoeg *f* 1.– per mud hooger verkocht; meest alle andere granen waren ook meer begeerd."

— De Nederlandsche natie, hoe flaauwhartig en diep gezonken ook, die zich straffeloos door hare eigene regering aan banden laat leggen, en die door vreemde natiën schande wordt aangedaan, en zich van hare bezittingen ziet beroofd, zonder zich met klem en waardigheid te doen gelden, — zij moge met fierheid het hoofd opheffen, want er bestaat een volk *nog* flaauwer, *nog* laaghartiger dan zij. De Kalmukken namelijk zijn zóó bevreesd voor de Russen, en laten zich door de Kozakken zoo zeer ringelooren, dat b. v. een Kozak wien de lust bevangt, van deze of gene kalmuksche stam, paarden, goederen of levensmiddelen te vorderen, enkel en alleen zijnen oppasser met zijnen sabel behoeft te zenden, als wanneer hij binnen weinig tijds eene karavaan zal zien aanrukken met veel meer, dan gevraagd werd, en die tevens eerbiedig den sabel terugbrengt. Onwillekeurig denkt men hier aan de fabel van de hazen en de kikvorschen. Wij Nederlandsche hazen behoeven ons nog niet te gaan verdrinken, want de kalmuksche kikvorschen zullen op onze aannadering angstig voor ons uit in het water springen. Schoone troost voorwaar! *(de Burger.)*

— Volgens berigten zijn er omstreeks een honderdtal grenadiers en jagers in het huis van arrest te 's Hage opgesloten, allen nagenoeg wegens desertie. En dit deserteren hebben zij met opzet gedaan om langs dien weg niet *zoo zeer* van de dienst in het algemeen, maar bepaaldelijk van de dienst bij het wapen waartoe zij behooren, te worden ontslagen. Men laat hen namelijk te veel op wacht trekken, en vergt te veel dienst van hen naar evenredigheid van het kleine aantal manschappen. Waartoe is het noodig dat aan Z. M. paleis alleen 8 schildwachten staan, buiten en behalve al de andere posten? Waarom laat Z. M. zich zoo zorgvuldig bewaken? Is H. D. paleis op zich zelf niet reeds eene vesting? — Men ga eens na: voor iederen schildwacht moeten drie man geleverd worden; dus trekken er alléén voor de dienst aan 's Konings paleis *vier en twintig* man dagelijks op wacht! *(de Burger.)*

— De heer *Claassen* te Amsterdam heeft een middel uitgedacht om de spoorwagens te verhinderen uit het spoor te springen; in eene der jongste zittingen van de *Académie des Sciences* te Parijs is daaromtrent een zeer gunstig verslag geleverd. Dat doet men buiten 's lands; nog zeer onlangs achtte de Nederlandsche maatschappij van nijverheid te Haarlem vergaderd, het der moeite niet waardig om eene commissie te benoemen ten einde op een paar uren afstands deze uitvinding te gaan opnemen. Men zegge nu nog dat men in Nederland niets voor uitvinding over hebbe!

GEMENGDE BERIGTEN.

Oproer in Trebisonde. — Schermutseling tusschen de zydewevers te Lyon; er waren ongeveer 700 stryders; gevallen, 3 dooden en onderscheiden gekwetsten. — Het Stedelyk Bestuur van Rotterdam heeft den 22. dezer geolagd voor den overleden zoon van Prins Frederik, wiens dood nog niet in den almanak staat aangeteekend. — Verbazende uitvoer van noten uit Belgie; de stoomboot Wilberforce, van Antwerpen op Londen, had den 23. dezer 6000 manden met noten aan boord. — De heer de la Sarraz, Deckamps, Mercier en Willmar zyn door Willem II en Leopold I tot Groot-Kruisen gemaakt, omdat zy het traktaat, in naam der Heilige Drievuldigheid, zoo knap hebben in orde gebragt. Van Hall was reeds vroeger een Groot-Kruis. Holland toont over dat traktaat het gezigt van Jean qui pleure, en Belgie dat van Jean qui rit. — Het verscheuren van van Amsburgh door eene tygerin schynt een sprookje te zyn geweest. — Een artikel in de Arnhemsche Courant: De dankbaarheid der volken, eindigt als volgt: Die geestdrift der Franschen voor hunnen gevallen keizer is eene les voor alle regeringen. Hoe geprezen en gevierd werd Willem I, gedurende de lange jaren zyner regering, — en waar is al die lof en roem op nedergekomen? Is dit enkel de ondankbaarheid van het tegenwoordig geslacht, of is het een natuurlyk gevolg, dat het achter het geheim gekomen is van de kunstjes des goochelaars, welke het eens voor wonderen hield? Welk blyvend goed heeft ons tot hiertoe de regering van Willem II gegeven, dat haar voor dergelyk lot bewaart? — Eerdaags zullen een aantal nieuwe guldens in omloop worden gebragt. — In Gräfenberg gebruikt iemand reeds 7 jaren onafgebroken de waterkuur. Het is een Engelschman. Most horrible. — De hollandsche schoener Cameleon is in de straat Casper, door 40 praauwen, bemand met 4200 zeeroovers en na een allerhevigst gevecht overmeesterd en in den grond geboord.

MENGELINGEN.

Welke zijn de geschiktste middelen om de armoede, ellende en onzedelijkheid bij het volk te bevorderen.

Men zorge dat de belastingen zoo productief mogelijk gemaakt worden; dat vooral het bier hoog genoeg belast worde, ten einde den ondergang der brouwerijen voor te bereiden, en het leveren van goed bier moeijelijk te maken.

Men bevordere integendeel den bloei der jeneverstokerijen, en drage zorg dat in elke gemeente een groot getal kroegen en jenever-winkels voorhanden zijn, bezware deze zoo min mogelijk met patent en houde wel toezigt, dat derzelver aantal door niets worde beperkt.

Alle hoofden van gemeente-besturen worden onder de verpligting gesteld, om te zorgen, dat er bij elke publieke verkooping gelegenheid gegeven worde, om borrels te drinken.

Op dorpen, waar de zittingen gehouden worden van het kantongeregt, neme men wel in acht, dezelve nergens anders te houden, dan in een lokaal, waar men jenever kan bekomen.

Men heffe belasting op zeep, zout, vleesch en gemaal, en stelle van allen impost vrij koffij, thee, cho-

---

DE DOOD VAN DEN DRONKAARD.

(CH. DICKENS NAVERTELD)

(Vervolg van onze vorige.)

Hij vloog het huis uit en ijlde haastig straat in, straat uit; gewetenswroegingen, angst en schaamte verteerden hem; nog half beschonken, neergeslagen door datgene, wat hij bijna niet gezien of gehoord had, keerde hij naar de slechts voor weinige oogenblikken verlatene estaminet terug; het eene glas drank volgde op het andere, het bloed kookte hem als vuur in zijne aderen, zijn hoofd gloeide en het draaide voor zijne oogen. – « Dood!" borst hij eindelijk uit, « wij moeten allen toch sterven, waarom zij ook niet?" – Zij was te goed voor hem, hare bekenden hadden het hem dikwijls gezegd. – Vloek over hen! hadden zij haar niet allen verlaten en miskend, zoodat zij hare dagen eenzaam verkwijnen moest. Zij was dood en mogelijk gelukkig, zoo was het toch beter; kom, nog een glas, en nog een, hoezee! zoolang het gevuld was; bij het glas leeft men vrolijk en waarom den beker der vreugd niet te ledigen tot op den laatsten druppel?

De tijd vervloog; de drie kinderen waren groot geworden en waren geene kinderen meer; de vader bleef dezelfde dagelijksche, onverbeterlijke dronkaard, met dat onderscheid alleen, dat hij armer en woester werd en er ellendiger uitzag. De op straat rondloopende zonen hadden hem reeds lang verlaten; de dochter alleen was bij hem gebleven en werkte dag en nacht, zoodat de vader door goede woorden of slagen steeds nog eenig geld voor de herberg haar afdwingen kon. Zoo leefde hij op de oude wijze voort, en het was zeker een vrolijk leven, dat hij voerde!

Eens des avonds begaf hij zich tegen tien uren, want zijn dochter was ziek en bijgevolg was er weinig te verdrinken geweest, naar huis, en bedacht op zijnen weg, dat hij, wanneer hij geld verdienen zou, zich tot een doctor wenden, althans zich ten minste de moeite geven, van te vragen, wat haar scheelde. – Het was een regenachtige en stormige december-avond, hij bedelde eene kleinigheid van een' voorbijganger, kocht een brood, want het was zijn belang, het meisje, zoo mogelijk in het leven te houden, en ging toen, zoo snel hem mogelijk was, door regen en wind verder.

Van den eenzamen Schelde-oever stapte hij de enge Klaver-straat in; bijna uit ieder huis klonk het geluid van drinkebroers. De wind, of wel een vriend der duisternis onder de bewoners, had de lantarens in de geheele straat uitgedoofd, die nu slechts hier en daar door eenen, door de reten der vensters dringende smalle lichtstraal, flaauw verlicht werd. Hij spoedde de straat ten einde en bereikte eindelijk een afgelegen huis. De deur, of liever dat gedeelte wat daarvan nog overig was, stond tot meerder gemak der bewoners open en hij klom de steile bouwvallige trappen op, om op de bovenste verdieping te komen. Daar gekomen, klopte hij aan de deur van zijn armoedig vertrekje; hetzelve werd geopend en een meisje, een waar beeld des jammers, hare hand voor een zwak licht houdende, zag bevreesd naar buiten.

« Zijt gij het vader?" vroeg de ongelukkige.

« Wie zou het anders zijn?" was het barsche antwoord des vaders; « waarom beeft gij? heden heb ik weinig genoeg te drinken gehad; want men heeft geen drank zonder geld, en geen geld zonder werken, wat duivel beteekent dat?"

« Ik ben zeer ziek, vader," antwoordde de dochter, in tranen uitberstende.

« Hm!" zeide de vader op dien toon, waarop men iets onaangenaams bekennen moet, hetwelk men gaarne verborgen houdt; « gij moet en zult beter worden, want wij moeten geld hebben. gij moet naar den doctor gaan en u iets laten voorschrijven, die schelmen worden daarvoor betaald; wat staat gij daar voor de deur, maak plaats! op zijde, dat ik binnen gaan kan."

« Vader!" fluisterde het meisje, de deur achter zich digttrekkende en zich voor hem plaatsende; « Willem is terug gekomen!"

« Wie?" riep de vader terugtredende uit.

« Stil! stil, Willem, vader, broeder Willem," zeide de dochter.

« En wat wil die hier," hernam de vader, terwijl hij zich met moeite bedwong; « geld, eten, drinken? dan is hij bij de verkeerden; geef mij het licht, hier daarmede, gekkin! ik zal hem niets doen." Toen rukte hij het licht uit de hand van het meisje en trad binnen.

Op eenen gebrekkigen stoel, het hoofd op de hand leunende, de oogen op de laatste vonken van het uitgaande vuur op den haard gevestigd houdende, zat daar een erbarmelijk gekleed jong mensch van ongeveer twee-en-twintig jaren; hij stond op, toen zijn vader binnen trad.

« Sluit de deur Maria," riep hij driftig, « sluit de deur; gij ziet mij aan, vader, alsof gij mij niet kendet; het is ook waarlijk lang geleden dat gij mij het huis uitjoegt, en mogelijk zult gij mij wel

salade en tabak.

Men belaste vooral geene artikelen van weelde, in allen gevalle nimmer voortbrengselen van andere landen; als daar zijn: truffels, paté de foye gras etc.

Men bevordere den invoer van meubelen uit vreemde landen, insgelijks ook van rijtuigen, etc.

Men vergenoege zich niet met ééne loterij in het jaar, maar stelle de termijnen zoo kort, dat er zoo mogelijk vier zijn in dat tijdperk; men splitse de loten in zoo kleine gedeelten, dat de meest behoeftigste man daaraan toch vooral kan deelnemen.

Men vereenige nimmer onder één bestuur, gemeenten en gehuchten, maar zorge op elk derzelve een burgemeester met deszelfs raden gesalarieerd worden.

Men bevordere en begunstige volksvermaken, door de mishandeling van dieren, als door het knuppelen van eene kat, het aftrekken van den kop eener gans of paling. Waartoe ook vooral zon- en feestdagen het geschiktste zijn.

Men houde door alle mogelijke middelen in stand de kermissen en jaarmarkten, en men bevordere zoo veel mogelijk de ontucht, ook door het doen zingen van de schandelijkste liederen, of rijmelarij.

Men stelle overal jonge kantonregters aan, opdat de letterlijke uitlegging der wet, niet door menschenkennis belemmerd worde.

Men betale op alle kantoren met ruim gesnoeid geld, opdat het volk worde uitgelokt deze tak van industrie te beoefenen.

Verheffing tot den adelstand, decoratiën en ambten bezige men tot omkooping der vertegenwoordigers, opdat dezelve altijd naar genoegen der ministers stemmen.

Binnenwegen behooren nimmer in den winter of bij slecht weder beschouwd te worden, Heeren gecommitteerden tot de schouwing gebruiken die alleen des zomers.

Men stelle premiën op den invoer van buitenlandsche romans, inzonderheid op Fransche.

Men bevordere het maken en invoeren van galanteriën en bijouterien met ontuchtige devisen, teekeningen en inscriptiën.

Men geve onbepaalde vrijheid tot het verkoopen van buitenlandsche zamengestelde geneesmiddelen, ook van die tegen geheime ziekten, opdat toch het volk niet lijde aan de gevolgen van buitensporigheid

Vaders van onechte kinderen mogen niet bemoeijelijkt worden; een verleider der onschuld moet, als de koning, onschendbaar zijn.

Men rigte de gemeente-keuren en policie-reglementen zoo in dat niemand bijna een voet verzetten of een vinger verroeren kan zonder eene overtreding te begaan.

De boete stelle men zoo hoog dat ze door de mindere klasse onbetaalbaar zijn en passe dan den lijfsdwang toe. Dit middel is in alle jaargetijden bijzonder dienstig om huisgezinnen die nog nooit bedeeld werden ten laste van de diaconiën te brengen.

Bij te-korten aan de kerk-kollekten doe men hoofdelijke omslagen gevolgd van parate executie: een maatregel die door 't maken van nieuwe armen een dubbel doel treft en bovendien de gelijkheid bevordert.

De bestraffing van baldadigheid en straatschenderij make men moeijelijk door processen-verbaal, dagvaarding, registratie, en eeds-afleggen, zoo ook het innen van deugdelijke pretensiën.

Men verbanne het bijbelsch onderwijs van de openbare scholen, opdat de jeugd vroeg begrijpe, dat de Godsdienst bijwerk en geen hoofdzaak is.

H . . . . . Uw bestendige Lezer.

E. A.

Meditatie, bij het zien van een kruiwagen.

Vrienden, 't wil u wat vertellen,
Niet, iets dat u zal ontstellen,
Als, bij voorbeeld, dat een staat
Wanklend op zijn beenen gaat.
Als, bij voorbeeld, dat de twist
Nog bijlang niet is beslist,
Of de grondwet dient behouden,
Dan of 't blijft als bij onze ouden:
Van dit alles spreek ik niet:
Dat 's een oud en treurig lied.

Stijg, vigilante *en* char-à-banc!
Stijg op en doe uw loflied hooren!
Juich, omnibus! *in feestgeklank!*
Dreun diligence! *in volle koren,*
En zing dat lied volmondig meê,
Brom, snor, zoo als gij 't nimmer deê!

Welk is dat voertuig, zoo verheven,
Dat, in der assen rijksgebied,
Een eere-plaatse is waard gegeven,
Wat is het voorwerp van mijn lied?

Het is de no'ble kortewagen,
Zoo als hem buurman Vlaming noemt;
Hij zal de zegepalmen dragen;
Men siere hem met frisch gebloemt'!

Die om een postje rond liep schooijen,
En boog en kroop en vleide, om loon,
Die werd alras op u gekrooijen
Tot aan de trappen van den troon.
Men ziet er velen, hoog verheven,
Geklommen tot den hoogsten top,
Die immer waren laag gebleven;

Maar gij naamt hen meêlijdend op
Wel snort gij op geen twee paar wielen,
Getrokken door een snuivend ros,
Dat, hupp'lend op geleerde hielen,
Fier neêrschouwt op zijn fraaijen dosch.

Eén sterig kruijer leent u voeten,
Eén wiel drijft uwe vaart vooruit,
Een wiel, gewoon in 't spoor te wroeten,
Met piepend, krassend, helsch geluid.

Dat heele voertuig, waarde vrinden!
Is 't beeld van een' ellendeling,
Die, om den weg tot eer te vinden,
De laagste schelmerij beging.

Hij prees en vleide en kroop bij grooten
En liet zich trappen op den nek,
En werd hij al voor 't hoofd gestooten,
Te lager kromde hij den nek!

Hij ging der braven deugd belagen,
Verheffen 't klingklang van den dwaas,
En kuilen voor den naasten graven,
Steeds met het oog op 't gouden aas.

En is hij eindlijk voortgekrooijen,
En is bereikt zijn hoogsten stand,
Dan weet hij nog te flikkeflooijen
Den vorst, de grooten van het land.

Wat slaventeelt heeft u gevonden,
O voertuig, door een elk veracht? —
Een lading van de zwartste zonden,
Ziedaar veelal uw regte vracht.

Op, soudeniers van 't rijk der botheid!
Op, vleijers, met uw praalvertoon!
Op, pijlers van het rijk der zotheid!
Omschraag uw' kostb'ren glorietroon.

Maar, kruijer, eens wordt gij bedrogen;
Want altijd krijgt gij str . . t voor dank:
Naauw is uw gunstling in den hoogen,
Of hij verkiest een char-à-banc.

Of knaagt de jicht hem aan de lenden,
Maakt Venus hem de leden strak,
Durft Bachus hem de voeten schenden, —
Dan — vigilant' *met lagen bak!*

De korte wagen wordt vergeten,
Maar de gekrooijen zit in eer.
(Gewis, mijn lezers zullen 't weten,
Dat ziet men trouwens toch wel meer!)

Maar gaan wij eens het graf bezoeken,
Dáár, waar een hoog gekrooijen ligt,
Dáár fluistert het uit alle hoeken:
« Verga de zondaar die hier ligt!"

« Hij is niet op den berg geklommen,
« Gelijk de kweekling van Apol:
« Hij is niet over 't meer gezwommen,
« Zoo als Leander. Neen een kol,
« Een ennjer heeft hem voortgekrooijen
« En heeft het kruipen hem geleerd.
« Hij is, ofschoon omhoog gekrooijen,
« Te viervoet naar omlaag gekeerd."

PRIACE.

Och, of mijn wensch verhooring vonde,
Dat, wie in 't kruijers pak zich stak,
Bij 't kruijen van den last der zonde,
Neêrstortte en hals en beenen brak!

AARDENBURGS DEPOT. B

Uit een Engelsch weekblad, vrij gevolgd.

Een meisje te trouwen om hare schoonheid is hetzelfde als eenen vogel te eten om zijnen zang. De grijsaard vindt dit denkbeeld zeer juist; de jongeling houdt hetzelve voor onzinnig. De jongeling is de dwaas; de grijsaard, de vos in de fabel. Des menschen opinien zijn moeijelijker te stemmen dan een valsch instrument.

—

De man moet dezer dagen eene groote dosis van wijsheid, begeerte bezitten, om met zijne wederhelft regt gelukkig te leven. — Dit recept volgende kan hij dat doel zonder uitgebreide studie bereiken:

Deugd	V	gr.
Liefde	III	«
Vriendschap	VI	«
Jaloersheid	III	«
Gedienstigheid	III	«
Toegevendheid	III	«
Openhartigheid	X	«
Kieschheid	III	«
Handigheid	III	«
Bescheidenheid	IV	«
Geduld	X	«

Kracht en volkomene gezondheid 100 kilogrammen.

ADVERTENTIEN.

§ § § Het **KOLLEGIE** van **REGENTEN** over het
§ § **ARM-, GAST-** en **WEESHUIS** te Vlissingen,
§ zal op Maandag den 13. Augustus 1846, des namiddags ten zes ure precies, in het gesticht No. 1, (Gasthuis in het openbaar aanbesteden, de levering van het voor bovengenoemde Gestichten en ten dienste der Spijsbereiding benoodigd **RUNDVLEESCH**, in de laatste vier maanden dezes jaars 1846, waarvan de conditien dagelijks ter lezing liggen, ten huize van den Amanuensis en Rentmeester in de Wagenaarstraat, Wijk I. No. 98.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 27 Augustus. Sedert den 25 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd

Fortuna, P. Claassen, Koyen, haver; Emma, J. Malchan, Archangel, tarwe; Diana, W. Schoffelaar, Dantzich, haar; Octavo, J. Stair, New-York, katoen en rijst; Johan Heinrich, N. H. Stegaard, Pillau, garst; de stad Rendsburg, N. H. Jorgensen, Hardenslehen, haver; Madagascar, J. Balparda, Havannah, suiker en tabak; Dorenthise, H. Hansen, Odensee, haver; Prins Albert, C. H. Mogow, Archangel, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar gezeild.

Hanns Zuist, H. H. Cornelissen, New-Castle, de Triton, H. H. Roffen, Jr. beide ballast, St. Petersburg; Marie Sophie, P. C. Boy, stukgoed, Noorwegen; Jantina, W. E. Boswijk, Apollo, J. Elfring, beide ballast, Avontuur; Harriet, G. O. Bardwell, New-Castle, Aurora, L. C. Loigaard, Hartlepool, die Ernste, A. Boiceewes, alle ballast, Avontuur; der Pfeil, J. Reetzke, dakpannen, Oostzee; Henriette, J. Ache, Engeland, Bruce, J. Eaton, New-Castle, Harmonie, J. C. F. Warnke, alle ballast, St. Petersburg.

Van Leuven gezeild:

Maria Johanna, J. C. Steffen, ballast, Avontuur.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

27 Augustus 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1845) .	9 60	W. Paardenboonen .	f 6.50
N. dito dito	- 10 25	W. Gr. Erwten . . .	- 9 60
N. Walch. Tarwe (1845)	- 10 20	W. Witte dito . . .	- 8.00
Nieuwe dito	- 10 25	Z. Paardenboonen .	- 6.00
O. Rogge (1845) . .	- 8 25	N. Z. Gr. Erwten . .	- 9 25
N. dito	- 9 25	W. Koolzaad . . .	- 10.40
Winter garst (1845)	- 4 50	Zomer dito . . .	9 -
Zomergarst	- 4 30	Raapolie . .	f 51.50 p. t.
Haver	- .	Patentolie . .	- 55 50 -
Boekweit	- .	Lijnolie . .	- 52.00 -
W. Witteboonen . .	- 12 00	Lijnkoeken	f 10.00 de 104 st.
Dito Bruineboonen .	- 15 00	Raapkoeken . .	-

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 1/2 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Dampoort ten 10 ure.

---

vergeten hebben.

« Maar wat wilt gij dan nu hier?" vroeg de vader, zich tegenover hem plaatsende, « wat zoekt gij dan hier?"

« Eene schuilplaats," antwoordde de zoon; « ik ben in nood en dat is genoeg. Als men mij vindt, word ik gevangen, dit is zoo zeker als tweemaal twee vier is.

« Moet dat zooveel beteekenen, als dat gij roof of moord begaan hebt?" vroeg de vader.

« Nu ja," antwoordde de zoon, « is dat zulk een wonder?" Toen zag hij zijn' vader strak in het gezigt en de vader sloeg voor dien blik zijne oogen neder en zag naar den grond.

« Waar zijn uwe broeders?" vroeg hij na eene lange poos.

« Daar, waar zij u nimmer meer tot last of onrust wezen zullen," hernam de zoon: « Johan is naar Amerika, en Hendrik is dood."

« Dood," riep de vader uit en hij kon eene rilling, die hem overviel, niet verbergen.

« Ja, dood!" herhaalde de jonge man, « hij stierf in mijne armen; als een hond werd hij door eenen veldwachter doodgeschoten; hij waggelde; ik ving hem op en zijn bloed stroomde over mijne hand; hoewel doodelijk gewond, wierp hij zich echter nog op zijne knieen en smeekte God, dat wanneer zijne moeder in den hemel was, de Almagtige hare gebeden voor haren jongsten zoon verhooren zou. « Ik was haar lieveling, Willem," zeide hij, « en denk thans nog met vreugde aan het oogenblik, waarop ik, hoewel nog een klein kind, aan haar sterfbed knielde en God dankte, dat Hij mij nog zooveel liefde voor haar geschonken had, dat ik nimmer iets gedaan had, dat haar bedroeven kon. Ach Willem, waarom moest zij sterven, en vader in het leven blijven?" dit waren zijne laatste woorden; trek daaruit wat gij wilt of kunt. Gij sloegt hem op den dag, waarop wij wegliepen, in uwe dronkenschap op het hoofd; — en dit is nu het einde."

Het meisje snikte luid, de vader bedekte zijn gezigt met beide handen en zat zwijgend en vol vertwijfeling neder.

« Als men mij grijpt," vervolgde de jongman, « word ik in de gevangenis geworpen, omdat ik den veldwachter doodgeschoten heb; hier kan men mij niet vinden, als gij mij niet verraadt, vader; doet gij dat niet, zoo houd ik mij hier verborgen, tot dat ik uit het land vlugten kan."

Twee dagen bleven allen bij elkander in het ellendige vertrekje; op den tweeden avond werd de dochter echter zieker dan zij tot nog toe geweest was en de weinige levensmiddelen waren alle verteerd; ontegenzeggelijk noodzakelijk was het dus, dat eene hunner uitging en daar de dochter te zwak was, ging de vader, toen het donker werd, uit.

Hij bedelde eenige geneesmiddelen en een weinig geld, dat echter toereikend geweest was, om hem en zijne kinderen een paar dagen in het leven te houden; en keerde daarna huiswaarts. Toen hij de herberg voorbij ging, waar hij altijd kwam, stond hij een oogenblik stil, ging voorbij, keerde terug, stond weder een oogenblik stil en eindelijk was het hem onmogelijk er niet even in te gaan. Hij had twee mannen niet bemerkt, die op de loer stonden; juist wilden zij hunne nasporingen hopeloos opgeven, toen dat stilstaan en terugkeeren hunne opmerkzaamheid gaande maakte; toen hij in de herberg trad, volgden zij hem. « Het is koud, drink eens met mij," zeide een hunner, en bood hem een gevuld glas. — « En met mij ook," sprak de andere, en vulde het glas, zoodra hij het geleegd had. De ongelukkige dacht aan zijne hongerige kinderen, aan het gevaar, waarin zijn zoon verkeerde; maar wat waren deze voor den dronkaard? hij dronk en maar al te spoedig verloor hij zijne bewustheid.

« Het is een donkere, mistige avond, meester Warden," fluisterde de een van die twee mannen hem in het oor, toen hij zich eindelijk gereed maakte naar huis te gaan, nadat hij de helft van het geld verdronken had, aan welks bezit mogelijk het leven zijner dochter hing. « Juist zulk een avond, die goed voor hen is, die zich schuil houden, baas Warden," fluisterde de andere.

« Luister," zeide degene, welke het eerst gesproken had en trok hem in eenen hoek, « wij hebben overal naar het jonge mensch gezocht; wij wilden hem zeggen, dat het nu de regte tijd en alles in orde is, doch konden hem niet vinden, daar hij ons, toen hij naar Antwerpen ging, zelf nog niet zeggen kon, waar hij zich verbergen wilde; hij is immers hier?"

De vader ontkende dit, de beide mannen zagen elkander van ter zijde eens aan.

« Er ligt een schip gereed, dat dezen nacht, wanneer de eb doorkomt, vertrekken zal, wij willen hem naar boord brengen en hebben voor hem den overtogt onder een anderen naam bedongen en denzelven, wat nog beter is, betaald. Het is waarlijk gelukkig, dat wij u hier vonden."

Toen noodigden zij hem uit nog een glas met hen te drinken en na vijf minuten had de vader, zonder het te weten, zijnen zoon in de handen van het geregt geleverd. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN RIEBEN.